

Folk til at lade være med at spytte, naar det danske Folk spyttede, var det, fordi det var dets Natur, og det maatte det have Lov til. Jeg synes, at det Svineri, der er i Waggonerne, saavel 3die som 2den Klasse, vidner i høj Grad om Mangel paa Opdragelse, det grænser næsten til Raahed, at saadant Svineri skal finde Sted der, og at man, hvor man sidder med hinanden, skal være udsat for Smitte paa denne Maade. Ens Bagage og Tøj kan jo falde ned i disse Søer og tilsøles, og Damerne kunne faa deres Tøj ødelagt. Jeg synes, at det maatte være let at gennemføre en saadan lille Reform som blot den, at sætte Opslag op overalt paa Steder, hvor det maatte findes nødvendigt, om, at det er forbudt at spytte. Jeg kan henvise til, at der findes ikke en eneste Jernbanevogn i Tyskland og Østerrig, hvor det ikke i alle Kupeer staar, at det er forbudt at spytte. Der er Opslag paa Gaderne i Berlin, Dresden og andre Steder med Forbud mod at spytte paa Fortove, der er Opslag i Kirkerne om, at det er forbudt at spytte paa Gulvene inde i Kirken. Vi maatte da ogsaa kunne faa noget lignende her i Landet, thi det er dog et væmmeligt Svineri hos vort Folk, at vi skulle gaa og søle os i Spytteklatter, hvor vi saa opholde os. Jeg kan nævne, at da jeg sidst fremdrog Sagen her i Tinget, havde jeg dog den Tilfredsstillelse, at medens Indenrigsministeren mente, at det var en Nødvendighed for det danske Folk at spytte, tog Sporvognene Notits deraf og forbød ved Opslag Spytning i Vognene. Siden den Tid ere vore Sporvogne himmelvidt forskellige fra vore Jernbanevogne, langt renere. For Resten var Befolkningen ikke aldeles død for Sagen, thi jeg har set en Jernbanevogn, hvor en Passager i Mangel af Forbud fra Regeringens Side havde skrevet med Kridt: „Inte spytte!“ undertegnet „Bluhme“.

Men da jeg er ved dette Forhold, vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke var muligt, at det kunde komme dertil, at man — samtidig med, at man holdt op med at spytte — kunde faa Hundeejere, som lade deres Hunde gøre Svineri paa vore Fortove, idømte Mulkt, og at man ogsaa — samtidig med, at man forfølger den obscene Litteratur — forfulgte de Hundeejere, hvis Hunde opføre obscene Scener paa Gaderne, drevne af deres erotiske Tilbøjeligheder. Jeg synes, at begge disse Ting, baade Spytning og Hundekommers, er en Slags Svineri, der klæber som en styg Plet ved Befolkningen og ved Byerne her i vort

Land. I Udlandet maa ingen have Hund paa Gaden, uden at han fører den i Baand, eller den har Mundkurv paa. Hvad der kan ske i Udlandets store Byer, og som der tjener til at holde Renligheden vedlige saavel paa Gaden som i Hjemmene, maa ogsaa kunne indføres her i Landet, og hvis man ikke vil gaa hertil, fordi man mener, at det er en Inhumanitet imod ældre Jomfruer at forbyde dem at have deres Mopper hos sig, forekommer det mig, at man kunde indføre det paa den Maade, at man tillod alle dem, der nu have Hunde, at beholde deres Hunde og lade dem opføre disse Komedier, som Hunde pleje at opføre paa Gaden, men vedtog en Lov, i Kraft af hvilken alle Hunde, der anskaffes fra i Morgen af, skulle have Mundkurv paa eller gaa i Baand. Saa vilde jo alle de, der havde Lov til at gaa løse og opføre Skuespil, efterhaanden uddø, og i Tidens Løb vilde man dog komme til en Løsning af Spørgsmaalet. I alle Tilfælde vilde det dog være en avis til de Damer, der agte at blive ældre Jomfruer, at de ikke kunne regne fremtidig paa denne Adspredelse. Maa jeg tillige gøre den ærede Trafikminister opmærksom paa, at der findes ikke i Udlandet noget Sted, hvor der ikke er tilstrækkelige Kupéer for ikke rygende Mennesker, hvor det er forbudt at ryge, og hvor der derfor ikke findes Askebægre i Kupeerne. Det er hændt mig ikke saa sjældent — sidste Gang i Gaar, da jeg kom med Jernbanen herind udenfor København — at jeg har maattet tilkæmpe mig Ret til at være fri for Tobaksrygning i en Kupee for Ikke-Rygere. Jeg synes dog, det er utaaaligt, at man ligefrem skal tilkæmpe sig Ret til at være fri for Tobaksrygning i Kupeer, der ere forbeholdte Ikke-Rygere. Hvis der var opslaaet Forbud derimod i Kupeen, vilde der ikke længer være Spørgsmaal om, hvorvidt det er tilladt eller ej. Saaledes er det i Udlandet.

Med Hensyn til Fiskeriet, som er blevet fremdraget, skal jeg kun i Almindelighed slutte mig til de Udtalelser, der ere faldne, særlig fra det ærede Medlem for Bornholm, der henviste til den Vanskelighed, ubemidlede Fiskere havde ved at faa Fartøjer. Jeg synes, at hans Tanke om Kreditforeninger maaske kan være god, men jeg skal dog gøre opmærksom paa en Ting. Naar der bestandig tales saa stærkt om, at den store Fiskerigdom i Havet ikke udnyttés, saa er det ganske rigtigt, men vi kunne jo dog ikke tvinge Folk til at